

AZ UTOLSÓ ÁMEN

Az utolsó ámen

Endrőd: Megviselt vén szívem
érted dobogja az utolsó áment.
Te vagy az én Jeruzsálemem,
melyre egész életem ráment.
Öröme, búja, sikere, kínja,
teljes egésze vagy és voltál,
fél-életem is odaadnám
többétenni kallódó sorsnál...
Szivárványom Jó anyám könnye,
bölcességem (ha lenne) Édesapámé
Szép-szavam is szájáról való
a Körgát alól.. S a szorgalmáé
minden tette serkentő példa,
melyről a Körös is suttog néha
(ha álmomban elébem fodroz),
az én szőke Amazonászom,
s Himalájám a Polyákhalmam,
hová bárhonnán hazavágyom.
Szerelem, szépség, ihlet-álom,
melyből műveim születtek,
Dicsértéssel köszönteni
a sorstiprott endrödieknek ...
Lehet ez az utolsó ámen,
mely után már nem futja többre:
Légy áldott drága szülőföldem
mostan és mindörökre ...

Tímár Máté
1998. július 14.

Visszhang az ámenre

Igazad volt Hívón érezted,
hogy az utolsó ámen közelget,
bölc ésszel és szenvedő szívvel
szólottál csodás szép beszéddel.
Polyákhalom sok szép emléke
besorolt közénk mindörökre,
s bármerre vitt utad Golgotája,
visszataláltál a Körös partjára.

Paraszti, becsületes ősök,
(hozzád hasonló igaz hősök)

nyitott sírszájjal Reád vártak,
és élő hittel hozsannáztak.

Utadba hányszor dobtak gáncsot;
lelki mérget, testi korbácsot,
s T e álltad a vést, mint a szikla,
Ural-rabjaként, s börtönbe dugva.

Köszönjük, hogy aggódtál értünk,
kik sajátban szolgamód éltünk,
erőt sugallt prózád és versed,
mely lelkünkben hősséggé erjed.

Majoros Ádám nagy hűségével,
Hazai harangszó zengésével
visszafogadtunk mindörökre;
Ámenedre – Áment feelve.

Márton Gábor
1999. V. 10.

In Memoriam Tímár Máté

Megjártad már a száz tú hosszát
a Hármás Kőrös mellett
adtál nehéz szőrtarisznyádból
mint a csodálatos Halász
az éhes sokaságot
öt hallal

jól tartád Te is
huszonöt kasnyi ízes szóval
e kis magyar világot - -
s tudtad jól, hogy honnét kapod
e csodát s úgy vagy jó halász
hogyha ingyen tovább adod

hű pásztor, számadó juhász
ki minden bárányra vigyázz
s sorsát felrovod - -

megsirat hát a ringató táj
a földed, szülőanyád
őrzik jó emlékedet
ákácok fürtös lombjai
s rezgő jegenyefák -

Szilágyi Ferenc
1999. május 17.

Szeghalmi álmok

Álmomban a Berettyó csobog
szülőhoni vén Körös felé,
és én matek-bezúgásától félek
botladozva a tábla elé.
Ablakon át Kárászékre látok,
majd könyvvel jutalmaz Fülöp Károly,
s szemembe szúr a budai reggel,
rádöbbsent – félszázados álom.

Illó élet ó-romantikája
színesíti vénséges napjait,
kámfor a pénz, s fogytán a gyógyszer,
idézem hát szép tegnapijait
tűnt időknél. A Fokföldi-erdőn
s Mágor táján kérleltem a Múzsám,
epekedvén szép lányok után, bár
többször, mint nem, lekoptattak kurtán.

Péter András bölcs fejét idézem,
iskolája szinte Betlehem,
túlélte a Heródesit, és
hiszem kegyes hozzá a jelen.
Falai közt Nagy- Miklós-i szellem
megoldást súg abba, mi nehéz:
Még az ólom is pehellyé könnyül,
ha fészket lel a kézben a kéz...

Mi izenjek? Csupán szeretet
és barátság minden vagyonom.
Kedveseim, kik nyomomban jártok
mind a kettőt Tinéktek adom.
A Jóisten ezerszer áldjon,
és legyetek nagyon boldogok,
lélekben köztetek maradok
akkor is, ha meghalok...

Tímár Máté
1996. XI. 25.

Megjelent: Városunk 1999. június. címlap